

Boss, který nikdy neodešel ze hřiště: Příběh Pavla Nečase

[PetrL](#)

Médium.cz je otevřená blogovací platforma, kde mohou lidé svobodně publikovat své texty a videa. Nejde o postoje Seznam.cz ani žádné z jeho redakcí.

Foto: Vlastní dílo pomocí ChatGpt

Dnes 28. 5., 7:47

Pavel Nečas byl hercem, kterému diváci věřili každé slovo. Od moravských jevišť přes Fidlovačku až po Okresní přebor zanechal stopu člověka, který uměl hrát bez okázalosti – a právě proto nezapomenutelně.

Silvestr, který nikdo nečekal

Byl poslední den roku 2025. Praha se chystala na ohňostroje, lidé otevírali šampaňské a někde v bytě se odehrávala tichá tragédie. Pavel Nečas, herec, jehož tvář znalo několik generací televizních diváků, zkolaboval ráno na Silvestra. Záchranáři ho půl hodiny resuscitovali – bez výsledku. Bylo mu devětapadesát let.

Jako první zprávu na sociálních sítích zveřejnil operní sólista Oldřich Kříž. Napsal jen: „Budeš mi strašně moc chybět, kamaráde.“ Lidé tomu odmítali věřit. Komentáře se plnily otázkami: Je to hoax? Není to omyl? Nebyl. Příčinou smrti byla náhlá zástava oběhu.

Zpráva o Nečasově odchodu zasáhla českou kulturní veřejnost způsobem, který se stává čím dál vzácnějším: opravdovým smutkem, nikoli jen protokolárním projevem soustrastí. Herci z divadel, moderátoři, sportovci, ale hlavně diváci – ti obyčejní, kteří ho sledovali v televizi při večerním jídle nebo v sobotu odpoledne – psali o člověku, kterého měli rádi. Ne o herci. O člověku.

Pavel Nečas byl totiž v něčem vzácný: byl hercem, jemuž lidé věřili.

Chlapec z Hustopečí

Narodil se 5. března 1966 v Hodoníně, ale dětství prožil v nedalekých Hustopečích u Brna – v moravském městečku vonícím vínem a sluncem, kde se člověk naučí pomalejšímu rytmu a přímějšímu pohledu na svět. Možná právě odtud pramenil jeho herecký základ: nikoli velká gesta, nýbrž přesná práce s pravdou okamžiku. Nevyhrávat každou scénu. Být v ní.

K divadlu přičichl záhy. Ve třinácti letech – v roce 1978 – se stal členem dětského souboru slavného brněnského Divadla na provázku. Bylo to mimořádné štěstí: Provázek tehdy patřil k nejexperimentálnějším a nejodvážnějším scénám v celém tehdejší Československu. Fungoval jako laboratoř divadelního myšlení, jako místo, kde se zkoušely nové formy a bural konvenční přístup k textu i hereckému výkonu.

Dítě, které vyrůstá v takovém prostředí, se nenaučí herectví jen jako řemeslo. Naučí se ho jako způsob bytí.

Už tehdy se v inscenaci Kytice režiséra Zdeňka Pospíšila poprvé ocitl na profesionálním jevišti. Samozřejmě jako dítě, v dětské roli – ale zkušenost to byla skutečná. Pak přišla léta učení.

V roce 1987 dokončil hudebně-dramatický obor Státní konzervatoře v Brně. Bylo mu dvaadvacet let, měl diplom a celý divadelní svět před sebou. Rozhodl se ho projít pěšky – angažmá od angažmá, jeviště od jeviště.

Cesta z Moravy

První kroky vedly do Olomouce, do Divadla Oldřicha Stibora, kde působil v letech 1987 a 1988. Pak následovalo Uherské Hradiště a tamní Slovácké divadlo, kde strávil léta 1990 až 1992. Zanechal tam dost hlubokou stopu na to, aby na něj místní kolegové vzpomínali s náklonností i po třiceti letech.

David Vacke, jeden z herců někdejšího ansámblu, se po jeho smrti svěřil se vzpomínkou na společné provedení Ibsenova Peer Gynta – a doplnil, co málokdo tušil: Nečas byl nejen výrazný činoherec, ale také pohybově mimořádně nadaný herec.

Z Uherského Hradiště zamířil do Ostravy, do Národního divadla moravskoslezského, kde se zdržel až do roku 1998. Celkem tedy strávil více než deset let na moravských jevištích, sbíral role, zkušenosti a – soudě podle vzpomínek kolegů – také přátele na celý život.

Moravská léta ho formovala specifickým způsobem. Každý, kdo zná tamní divadelní kulturu, ví, že se tam herec neschovává za efekty. Repertoár je tradiční, diváci nároční a přímí, jeviště dávají jen to, co do nich herec vloží.

Nečas tam vyrostl v herce, který nepotřeboval oslňovat – protože uměl přesvědčovat.

Praha a Fidlovačka

Rok 1998 přinesl zlom. Praha – a zároveň vznik nové divadelní scény, Divadla Na Fidlovačce, které tehdy zahájilo svou činnost. Nečas se stal jedním ze zakládajících členů souboru a strávil tam sedmáct let. Sedmáct let, která jsou pro herce celou érou.

Na Fidlovačce ztvárnil celou řadu výrazných rolí v hrách jako Na skle malované, Přelet nad kukaččím hnízdem, Jacobowski a plukovník či Balada pro banditu. Divadlo ho po jeho smrti označilo za člověka, který byl „pro mnoho kolegů inspirací, pro diváky jistotou poctivého herectví a silného lidského příběhu“. Taková slova se nepíší z protokolu. Píší se, když člověk skutečně chybí.

Fidlovačka mu umožnila rozvinout hereckou šíři. Nebyl typovým hercem uzavřeným do jedné polohy. Uměl grotesku i drama, komiku i tragiku, a – jak ukázaly pozdější televizní role – uměl zejména onu vzácnou kombinaci, která z vedlejší postavy dělá postavu nezapomenutelnou.

Po odchodu z Fidlovačky v roce 2015 přešel do Divadla na Vinohradech, kde působil do roku 2020. Paralelně hrál v divadelním spolku Háta a hostoval na dalších scénách. Divadelní spolky, turné, besedy s diváky – Nečas nikdy nepřestal být v pohybu.

Boss Matějka a fenomén Okresního přeboru

Bylo by nespravedlivé redukovat Pavla Nečase na jednu roli. Ale bylo by neupřímné tvrdit, že role Luboše Matějky v seriálu Okresní přebor z roku 2010 ho neprovázela po celý zbytek kariéry – a to v tom nejlepším smyslu.

Matějka byl hospodský, řezník a boss fiktivního fotbalového klubu SK Houslice. Postava ze světa, který diváci dokonale znají: malá obec, místní fotbal, hospodská politika, mužská pýcha, sousedské konflikty a vsudypřítomná česká schopnost dělat velké věci z malých záležitostí.

Seriál byl mistrovským kusem scénáristiky i hereckého ansámblu – a Nečas byl jeho pevnou součástí. Hrál po boku Ondřeje Vetchého, Ludka Soboty a Davida Novotného. V takovém obsazení nebylo místo pro výplňové výkony. Každý musel být na svém místě a každý musel fungovat přesně.

Matějka byl postavou zdánlivě jednorozměrnou – autoritářským patronem klukovské skupiny – ale Nečas ji neustále jemně rozrušoval. Přidával momenty pochybnosti, chvíle, kdy se na bosse dalo dívat trochu jinak. Byl to přístup zkušeného divadelního herce: nehrát situaci, ale hledat v ní člověka.

Okresní přebor se stal jedním z nejoblíbenějších českých seriálů a jeho popularita neuvadla ani po letech. Matějka byl citován, parodován, vzýván. A Nečas to přijímal s klidem člověka, který ví, jak se věci mají: s humorem a bez přezíravosti.

Televizní svět: od Mezulána po Lubora Brázdu

Televizní kariéra Pavla Nečase začala v roce 1994 pohádkou O Nesytovi a postupně se rozrostla do impozantního seznamu titulů. Každý seriál přinášel jinou polohu, jiný typ postavy i jiné prostředí.

Ve Zdivočelé zemi ztvárnil Mezulána – postavu z divoké polistopadové doby, kdy se psala nová pravidla a staré hodnoty se přehodnocovaly. V Černých baronech se objevil jako nadporučík Moucha – v seriálu, který se opírá o groteskní tradici vojenského humoru a žádá od herců přesný smysl pro nadsázku.

Ve Vinařích hrál policistu Patrika Tauše; v Ulici barmana Vráťu, postavu tak přirozenou, že ji diváci přijali za svou.

Pozdní role v seriálu ZOO televize Prima přinesla možná nejsložitější postavní oblouk. Lubor Brázda začínal jako záporák – a postupně, přes sérii těžkých scén a situací, se proměňoval v kladnou postavu.

Takový herecký úkol je ve skutečnosti náročnější než jednorozměrný záporák nebo jednorozměrný kladný hrdina: vyžaduje důslednost a zároveň průběžné posouvání. Diváci na tuto proměnu reagovali příznivě – nejen proto, že rádi vidí zloducha polepšit se, ale proto, že uvěřili herci.

Filmová tvorba Pavla Nečase zahrnovala snímky Příběh kmotra, Střídavka, Bajkeři nebo komediální trilogii 3Bobule – žánrově pestrou, ale nikdy svévolnou paletu. Byl hercem, který si nevybíral role výlučně podle prestiže. Vybíral si je podle toho, co mu dávaly.

Hlas jako druhý nástroj

Málo se mluví o Nečasově dabingové práci – a přitom šlo o úctyhodný příspěvek k české kulturní krajině. Daboval filmy i seriály, jeho osobitý hlas zazněl v historických snímcích i muzikálových projektech.

Hlas byl jeho druhým nástrojem – hluboký, nesený, věrohodný. Hlas, který věděl, kde udělat pomlku.

V tomto ohledu se u Nečase projevila disciplína divadelního herce: herecký hlas není dán, ale pěstován. Kultivuje se léty práce, stovkami rolí, tisíci hodinami na jevišti, kdy záleží pouze na hlase a těle – bez stříhu, bez přiblížení, bez korektur ve střížně.

Sportovní duše a pořad Na Place

Pavel Nečas byl sportovní fanoušek – nadšený, autentický, nikoli afektovaný. Když se v roce 2021 zrodila digitální stanice Radiožurnál Sport, stal se jedním z jejích prvních moderátorů.

Vedl pořad Na place, v němž se setkával s výraznými osobnostmi českého sportu. Součástí stanice byl od jejího vzniku a jeho moderátorská práce byla přirozeným rozšířením hereckého talentu: přítomnost v rozhovoru, schopnost naslouchat, dovednost vést konverzaci tak, aby mluvil partner, nikoli moderátor.

Být sportovním fanouškem a zároveň se aktivně pohybovat v hereckém světě není výjimečné – ale Nečasovi ta kombinace seděla přirozeně. Golf byl jeho vášní. Na besedě v Uhlířských Janovicích v listopadu 2025 – jednom z jeho posledních veřejných vystoupení – o tom mluvil otevřeně, s humorem a nadhledem. Publikum si okamžitě získal.

Byl hercem, který zůstával přístupný. Ne z marketingových důvodů, ale protože ho lidé opravdu zajímali.

Tři ženy, dva synové

Soukromý život Pavla Nečase byl pohnutý způsobem, který nebyl skandální, ale byl upřímný. Třikrát se oženil – a každý sňatek byl součástí jiné životní etapy.

První manželství se Simonou Hradilovou přineslo syna Nikolu. Nečas o sobě občas ironicky říkal, že se oženil zbrkle – částečně proto, aby se vyhnul vojenské službě. Svazek vydržel třináct let.

S herečkou Zuzanou Vejvodovou prožil vztah, z něhož vzešel druhý syn Jonáš. Vejvodová, známá především z televizních rolí, patřila k jeho uměleckému světu; jejich spojení bylo vztahem dvou lidí, kteří dobře rozuměli hereckému životu.

Potřetí se Nečas oženil v roce 2018 s režisérkou Arianou Rakovou. Toto manželství bylo jeho posledním. Právě Raková zvedla telefon v ono silvestrovské dopoledne, kdy kolegové volali Oldřichu Křížovi, aby si ověřili, zda je zpráva pravdivá.

Jak se hraje člověk

Je jedna věc, která se v ohlasech po Nečasově smrti opakovala: přirozenost. Diváci i kolegové znovu a znovu používali slova jako „autentický“, „lidský“, „věrohodný“. Slova, jež se u herců nevyslovují automaticky – protože věrohodnost je v herectví paradoxně jedním z nejtěžších úkolů.

Herecká škola učí techniku, gesta, práci s hlasem a tělem. Ale přirozenost se naučit nedá. Buď je, nebo není. A když je, diváci ji instinktivně cítí – a odměňují ji věrností.

Nečas hrál hospodské, policisty, barmany, podnikatele i hospodáře. Hrál v komediích i dramatech, na velkých jevištích i v komerčních seriálech. Nikde se neskrýval za charakter, nikde se neschovával do kostýmu. Hledal vždy konkrétního člověka v konkrétní situaci – a publikum to pokaždé poznalo.

Pro mnoho diváků nebyl jen Luboš Matějka, barman Vráťa ani Lubor Brázda. Byl to Pavel Nečas, který hraje Luboše Matějku, barmana Vráťu, Lubora Brázdu. Herec byl vždy vidět – a to byl dar, nikoli chyba.

Posledních šest týdnů

V listopadu 2025 jezdil Pavel Nečas po besedách. Jedna z nich se uskutečnila 19. listopadu v Uhlířských Janovicích, v sále místní hasičské zbrojnice. Moderovala ji Petra Zajíčková. Nečas mluvil o herectví, vyprávěl historky z natáčení a mluvil o golfu. Byl uvolněný, přirozený, bavil se sám sebou. Publikum si ho okamžitě zamilovalo.

Bylo to jedno z jeho posledních veřejných vystoupení. O šest týdnů později zemřel.

Česká kultura neoplakává pouze tvůrce. Oplakává osobnosti, které ji činí lidštější – živou, konkrétní, srozumitelnou. Pavel Nečas byl takovou osobností. Herec, jehož přirozenost na jevišti i před kamerou byla vzácným darem – darem, který nelze naučit, lze ho pouze pěstovat a sdílet.

Zůstaly role. Zůstala Fidlovačka, Vinohrady, Provázek. Zůstal Matějka, Mezulán, Moucha, Brázda. Zůstal hlas. Zůstalo něco podstatného z českého divadla a televize druhé poloviny dvacátého a počátku jednadvacátého století – zapsáno tak, jak se zapisuje jen tehdy, když herec opravdu věří tomu, co hraje.

Zdroje:

- https://cs.wikipedia.org/wiki/Pavel_Ne%C4%8Das
- https://www.irozhlas.cz/kultura/televize/ve-veku-59-let-zemrel-herec-a-moderator-pavel-necas-boss-matejka-z-okresniho_2601011119_cen
- <https://cnn.iprima.cz/zemrel-oblibeny-herec-pavel-necas-zaril-ve-vinarich-i-zoo-495814>
- <https://www.csfd.cz/tvurce/54701-pavel-necas/biografie/>
- <https://www.filmovyprehled.cz/cs/person/2996/pavel-necas>
- <https://www.echo24.cz/a/HA6Tt/pavel-necas-herec-umrti-smrt-divadlo-na-fidlovacce-na-vinohradech-serialy-zdivocela-zeme-cerni-baroni>
- <https://prosvet.cz/zemrel-herec-pavel-necas-59-divaci-ho-znali-ze-serialu-zoo-vinari-i-filmove-trilogie-bobule/>
- https://slovacky.denik.cz/zpravy_region/uherske-hradiste-slovacke-divadlo-pavel-necas-umrti-vzpominka-kultura.html